

ΜΙΑ ΣΚΟΤΣΕΖΙΚΗ ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ

Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

— Που πάς, κοπέλλα μου, και γιατί κλαίς;
 — Πηγαίνω στη βρύση του Μεγάλου Δάσους, όπου ο Βάλτερ μου άφρισσε πως θα μ' αγαπά αιώνια... Έκει μου έβλεπε για πρώτη φορά πώς μ' αγαπά.

«— Τζέννυ, μου έλεπε, θα πεθάνω άπ' τον καιμό μου αν δεν μ' αγαπήσεις και συ λιγάκι... Λυπήσου με, Τζέννυ!...»

» Τον λυπήθηκα λοιπόν και τον αγάπησα... Μα ο Βάλτερ λησμόνησε τους όρκους του... Θα θυμάται άραγε τώρα την Τζέννυ που την έβρισσε τόσο όμορφη άλλοτε, μα πού ή όμορφιά της μαράθηκε από τον πόνο του χωρισμού;... Άλλοίμονο! ή μόνη ευτυχία που μου έμεινε τώρα είνε τα δάκρυα... Άφηστε με να κλάψω!

» Τό άηδόνι αγάπη τα σύσκια δάση. Τα λουλούδια αγάπουν την πρωινή δροσιά... Τα ψάρια αγάπουν τα νερά της λίμνης. Κι' εγώ αγάπο τον Βάλτερ και τη βρύση του Μεγάλου Δάσους. Τό ψευθυρό της που φαίνεται σαν άπάντησι στο παράνομό μου...

» Ότόσο, εγώ έκανα πλεξίδες τα ξανθά μαλλιά μου και τις έδεσα με χάρι. Κρέμασα από το λαμό μου αυτόν τον αγαπημένο σταυρό κι' έβαλα στον κόρφο μου αυτό τό τριαντάφυλλο... Στολιστηκα έπίτηδες για τον Βάλτερ... Και πηγαίνω στη βρύση του Μεγάλου Δάσους, με την έλπίδα ότι ίσως νάβη εκεί ο καλός μου...

— Σύρε στο καλό, κοπέλλα μου! άποκριθήκε ο ξένος, άπομακρυνόμενος, και σου εύχεται να είσαι όπως ο Θεός τις εύχες σου...

***

— Από πού έρχεσαι, κοπέλλα μου, και γιατί είσαι έτσι γελαστή και χαρούμενη;
 — Έρχομαι από τη βρύση του Μεγάλου Δάσους, όπου ξαναείδα τον Βάλτερ, ύστερ' από τόσον καιρό που ζούσαμε χωρισμένοι. Μ' άρταξε στην άγκαλιά του και μου έλεπε πως δεν με λησμονήσε διόλου όσον καιρό έλειπε και πως με βρίσκει τώρα όμορφότερη από κάθε άλλη φορά... Γι' αυτό είμαι γελαστή και χαρούμενη... Τρέχω τώρα σπίτι μου να ετοιμάσω τα προικιά μου... Την έρχομένη Κυριακή κάνουμε τους γάμους μας...

— Σύρε στο καλό, κοπέλλα μου! άποκριθήκε ο ξένος, άπομακρυνόμενος, και σου εύχεται ο Θεός να είσαι όπως όλες τις εύχες σου...

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ Ο ΛΟΓΟΣ...

— Ένας μονάχα τρόπος υπάσχει, με τον όποιο μπορούν ή γυναίκες να φορούν άψογα μια όφραια τουαλέττα: Νά λησμονούν ότι τη φορούν.
 — Στο βασιλείο της μόδας κερδισμένος είνε εκείνος που άκολουθεί τη θεωρία της σιωπής και του μυστηρίου, κι' όχι του θορύβου.

Κυρία Ζιζαροντ έγ.

τοκίνητο, έμειναν μ' άνοιχτό τό στόμα.
 — Γιατί είστε έτσι; τους ρώτησε ο άξιωματικός.
 Μας είπαν τότε τί τράβηξαν με τους κεραυνούς. Κάθε ώρα και στιγμή περιέμεναν κι' ένα άστροπελέκι να τους κάψει. Τα τηλεφωνικά σύρματα, μας είπαν, πετούσαν, κάθε λίγο και λιγάκι, σπίδες και φωτιές. Και είχαν μόν άπομονώσει τις γραμμές, αλλά ο κίνδυνος ήταν πάντα κίνδυνος κι' αυτούς, ως εκ τού είδους της έγκαταστάσεως. Έτσι κι' αυτοί στριμώχτηκαν κάτω από τα τραπέζια κι' από τα κρεβάτια τους και περιέμεναν τον κεραυνό να πέση να τους κάψει. Ήταν ή στιγμή που ο άνθρωπος αισθάνεται την άδυναμία του και τη μικρότητά του, έμπρός στη φοβερότητα της φύσεως.

— Σε καλό καταφύγιο μας έφερρες, λέω στον Γάλλο.
 — Και γιατί;
 — Γιατί πέσαμε, όπως λέμε έμεις οι Έλληνες, στού λύκου τό στόμα. Έδώ είνε που θα δώσουν ραντεβού όλοι οι κεραυνό του ούρανού. Οι Γάλλοι, με την παρουσία μας, έπλησαν λίγο θάρρος.
 — Θέλετε λίγο τσάι; Θέλετε καφέ; μας ρώτησαν.
 Και έβριτα, σιγά-σιγά παίρνοντας πιο πολύ θάρρος και δείχνοντας την περιέργη με τό πονάμισα κατάστασι μας, μας ρώτησαν:
 — Γιατί είστε έτσι, τί έπάθατε;
 Και γυρίζοντας σ' έμένα που ήμουν πιο γυμνός, γιατί ο Γάλλος άξιωματικός φορούσε ακόμα ένα μάλλινο έπιστήθιο πλεκτό, μου είπαν με άνηυχία:
 — Τι! Σας λήσπεσαν στο δρόμο;
 — Όχι. Δένεμα τά... υπάρχοντά μου!... άπάντησα.
 — Δηλαδή;
 — Μοίρασα, τι είχα! Τό σακκάκι μου και την καρδιά μου...
 Και έδειξα τά δυό κορίτσια που ξετροβάλλαν τη στιγμή εκείνη από τό αυτοκίνητο, κατακοκκωλωμένα, ένας «γοίκος» τό καθένα, σαν να κουβαλούσαν φορτωμένα, γιλέκα, έπανωφόρια και σακκάκια στις πλάτες τους!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

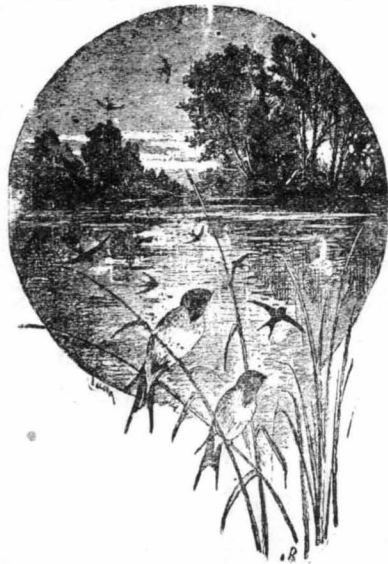
Ο Μέγας Φρειδερίκος κι' ή αγάπη του προς τους φιλοσόφους κι' τη φιλοσοφία. Ή άλληλογραφία του με τον ντ' Άλαμπέρ. Ή αντίληψεις του περι κλοπής. Πρέπει ένας άνθρωπος που δυστυχεί να γίνεται κλέφτης; Λακωνισμοί βασιλέων. Τα συλλυπητήρια και τά συγχαρητήρια του Έδουάρδου προς την χήρα κέμηςσα, κτλ.

Είνε γνωστόν ότι ο Μέγας Φρειδερίκος ήταν ένας βασιλεύς πολυδιαβασμένος, με άρτιωτάτη φιλοσοφική κατάρτισι. Έβρισκε ξεχωριστή ευχαρίστηση ν' ασχολείται με τά πνευματικά ζητήματα, κι' όσες φορές δεν φιλοξενούσε στ' ανάκτορά του τις εκλεκτότερες διάνοιες της Εύρώπης, και μάλιστα της Γαλλίας, όπως τον Βολταίρο, ανακούφιζε τη νοσταλγία του προς τις πνευματικές απολαύσεις και τις φιλοσοφικές έρευνες, άλληλογραφώντας με τους σοφούς φίλους του.

Ένα μέρος της άλληλογραφίας του Γερμανού μονάρχου με τον όνομαστό Γάλλο φιλόσοφο ντ' Άλαμπέρ, τό όποιον έδημοσίευσε ο καθηγητής Λεχτεμπεργκερ, μας άποκαλύπτει τις ήθικες αντιλήψεις του Μεγάλου Φρειδερίκου και συγκεκριμένα τις ιδέες του περι κλοπής.

Ο διάσημος Γάλλος φιλόσοφος, γράφοντας προς τον Φρειδερίκο στις 19 'Ιανουαρίου του 1770, διατυπώνει την έξής άπορία:

«Πώς θα ήταν δυνατό να πείση κανείς εκείνους, οι όποιοι δεν έχουν τίποτε στον κόσμο και οι όποιοι ύποφέρουν όλες τις τραγωδίες της φτώχειας, πώς θα μπορούσε, λέγω, να τους πείση ότι τό αληθινό συμφέρον τους είνε να μείνουν ενάρετοι, στην περίπτωση που θα μπορούσαν να διαπράξουν άτιμωρητέ μια κακή πράξι, π.χ. μια κλοπή;»

Στην ερώτησι αυτή του φίλου του φιλοσόφου, ο Φρειδερίκος άπάντησε ως έξής:

«Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να καταφύγουν μάλλον στην ελεημοσύνη, παρά να χρησιμοποιήσουν, για τη φύσι του προδότηματος της ζωής των, μέσα έγκληματικά, τά όποια θα ήσαν επικίνδυνα και κι' αυτούς και για τους άλλους. Τό καλώς έννοούμενο συμφέρον τους είνε αυτό: να εξαντλήσουν όλα τά ενάρετα και νόμιμα μέσα...»

Φαίνεται όμως ότι ο ντ' Άλαμπέρ δεν ήκανοποιήθηκε από την άπάντησι αυτή του Φρειδερίκου και του έγραψε σε μια άλλη του έπιστολή τά ακόλουθα:

«Ας υποθέσουμε ότι υπάσχει ένας πεινασμένος οικογενειάρχης, ο όποιος έχει χάσει κάθε έλπίδα έξωτερικής συνδρομής και είνε βέβαιος ότι μπορεί να κλέψη άπαράτηγτος από έναν πλούσιο. Τί πρέπει να κάνει στην περίπτωση αυτή; Νά γίνη κλέφτης και να σώση την οικογένειά του, ή να μείνη τίμιος και να την άφήση να πεθάνη;»

Ή άπάντησις του Μ. Φρειδερίκου στην ερώτησι αυτή, ήταν πολύ σύντομη κι' έγραφε τά έξής:

«Δυστυχώς πρέπει να προτιμήση τό πρώτο. Έπαναλαμβάνω όμως: «δυστυχώς».

***

Όταν ο Ρώσος στρατηγός Σουβόροφ έκυρίευσε την Πράγα τό 1794, άνήγγειλε τό γεγονός στην αυτοκράτειρα Αικατερίνη λακωνικότητα με τρεις μόνο λέξεις:

«Όυρρ! Πράγα! Σουβόροωφ».

Ή αυτοκράτειρα πάλιν του άπάντησε με την ίδια λακωνικότητα ως έξής:

«Μπράβο, στρατηγέ! Αϊκατερίνη».

Όταν ύστερ' από λίγον καιρό ο ίδιος στρατηγός έκυρίευσε τό Τούτικνι, έγραψε πάλι στην αυτοκράτειρα τά έξής λακωνικά:

«Δόξα τώ Θεώ, δόξα Υμίν. Τό Τούτικνι κατελήφθη».

Και ή Αικατερίνη πάλι του άπάντησε:

«Δόξα τώ νικητή».

***

Ο βασιλεύς της Αγγλίας Έδουάρδος έστειλε κάποτε τό ακόλουθο λακωνικώτατο συλλυπητήριο τηλεγράφημα στη γυναίκα ενός δοκιού, ο όποιος είχε πεθάνει:

«Φεί! κυρία».

Λίγους μήνες αργότερα, όταν έμαθε ότι ή χήρα είχε ξαναπαντρευτεί, της έστειλε πάλι τό παρακάτω, συγχαρητήριο αυτή τη φορά, τηλεγράφημα:

«Ευό, ενάν, κυρία!».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Τό πουργί των δικηγόρων τό γεμίζουν οι πεισιματάρηδες κι' οι τρελοί.

Ή Ισπανική.

Ο ήνατρός σου νάναι γέρος κι' ο δικηγόρος σου νεοδύγατος.

Γερμανική.

Οι δικηγόροι κι' οι ζωγράφοι κάποτε εύκολα τό άσπρο μαύρο.

Δανική.

